

Дело С-211/08

Европейска комисия срещу Кралство Испания

„Неизпълнение на задължения от държава членка — Член 49 ЕО —
Социална сигурност — Болнично лечение, необходимо в рамките на временен
престой в друга държава членка — Липса на право да се изиска участие на
компетентната институция в допълнение на участието на институцията на
държавата членка на престой“

Заклучение на генералния адвокат г-н Р. Mengozzi, представено на
25 февруари 2010 г. I - 5269
Решение на Съда (голям състав) от 15 юни 2010 г. I - 5301

Резюме на решението

Свободно предоставяне на услуги — Ограничения — Национална правна уредба за възстановяването на медицински разходи, направени в друга държава членка — Непредвидено болнично лечение — Регламент (ЕИО) № 1408/71 (член 49 ЕО; член 22, параграф 1, буква а), подточка i) от Регламент № 1408/71 на Съвета)

Не е налице неизпълнение на задължението по член 49 ЕО от страна на държава членка, която отказва на бенефициерите на националната система за здравеопазване на тази държава членка допълващо възстановяване на медицински разходи, направени в друга държава членка за болнично лечение, получено в съответствие с член 22, параграф 1, буква а), подточка i) от Регламент (ЕИО) № 1408/71 за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, в редакцията на същия, произтичаща от изменението и актуализацията с Регламент № 118/97, изменен с Регламент № 1992/2006, доколкото в държавата членка, в която посоченото лечение е предоставено, се прилага по-ниско равнище на покриване на разходите от предвиденото в държавата членка на осигуреното лице.

Действително възможността осигурени в рамките на системата за здравеопазване на държава членка лица да бъдат накарани да се завърнат предсрочно в тази държава членка, за да получат там болничното лечение, станало необходимо поради влошаване на здравословното им състояние при временен престой в друга държава членка, или да се откажат от пътуване, например с цел туризъм или обучение, в такава друга държава членка, поради това че не могат да разчитат на допълващо участие от страна на компетентната институция извън

ограничен брой особени случаи, ако разходите за равностойно лечение в държавата членка на осигуряване надвишават приложимото покриване на разходите в тази друга държава членка, е твърде несигурна и непрямка. Следователно не би могло да се счита, че като цяло спорната правна уредба е в състояние да ограничи свободното предоставяне на услуги, свързани с болнично лечение, на туристически или на образователни услуги.

Освен това в глобален план се предполага случаите, при които непредвиденото болнично лечение, оказано на осигурено лице в рамките на временен престой в друга държава членка, свързани в резултат от прилагането на правната уредба на другата държава членка с по-високи разходи за държавата членка по осигуряване, отколкото ако лечението бе оказано в някое от нейните заведения, да се уравнисяват от случаите, при които, обратно, прилагането на правната уредба на държавата членка на престой води до налагане на държавата членка по осигуряване на по-ниска финансова тежест във връзка с разглежданото болнично лечение, отколкото при прилагането на собствената ѝ правна уредба.

(вж. точки 72, 78 и 80)